

ตอนที่ ๒๕

สองพี่น้องชาวเล

นักเผชิญโชคผู้ซึ่งเพิ่งรอดพ้นจากความตาย เมื่อเช้า พวกมันเดินเลาะตามลำธารน้ำ ไปได้ครึ่งวัน ก็มาถึงสถานที่ที่พวกเขาไม่เคยเห็นมาก่อน ทั้งดีใจ ทั้งตื่นเต้น รวากับเห็นสวรรค์ชั้นฟ้า ชายหาดสีขาวสะอาดตา ทอดยาวไปจนสุดสายตา ถัดไปเป็นท้องทะเลสีน้ำเงินเข้ม ตัดกับท้องฟ้าสีน้ำเงินอ่อนๆ แซมด้วยหมู่เมฆ ลมทะเลพัดผ่านเย็นชุ่มฉ่ำ พร้อมกับเสียงฟู่ๆ ไพเราะราวกับเสียงดนตรี ผู่นกโบยบินบนท้องฟ้า สวนกับทิศทางลมคู่สวยงามเหมือนภาพวาด พวกเขาจำได้ว่า คุณครูเคยเล่าให้ฟัง ทะเลนั้นสวยงาม อากาศก็หอม วันนี้ พวกเขาได้เห็นและสัมผัสกับทะเลจริงๆ

ตั้งชื่อ เอื้อย โสन्न้อย เดินเลาะหาดทรายสีขาว ทอดยาวสุดสายตา ไปเรื่อยๆ น้ำใส หาดทรายขาว รอยเท้าสัตว์ทะเล แสงแดดอุ่น สายลมชุ่มฉ่ำ เสียงพำพรณนา ของฝูงนกทะเล ล้วนแต่เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่เคยสัมผัสมาก่อน เดิน เล่นตามประสาเด็ก ตอนนี้อยู่ไม่มีจุดหมาย ไม่ได้คาดหวังว่าจะพบเจออะไร ถึงแม้กระทั่งความหิว

ความยากลำบาก อดีตที่โหดร้าย รวากับว่าสิ่งเหล่านี้ กำลังซัดเซยความรู้สึกสูญเสีย ในอดีตของพวกเขา ... บ่ายแก่ๆ ก็มาถึงหมู่บ้านชายทะเลแห่งหนึ่ง เมื่อเห็นบ้านคน คำถามต่างๆ ก็ไหลพรั่งพรูออกมา จะหาของกินที่ไหน ที่พักที่อาศัยล่ะ คนที่นี่นิสัยใจคอเป็นอย่างไร เขาอยู่เขากินกันอย่างไร

เข็อย มองเห็น ทะลายมะพร้าวบนต้น บอกให้เพื่อนหยุด คูมันไม่สูงนัก นี่คือคำตอบของคำถามแรก ... เวลาผ่านไปไม่นาน ส่วนที่กินได้ของมะพร้าวทะเลลายนั้น ก็ไปอยู่ในท้องของพวกเขาเด็กๆ เรียบร้อย เมื่อท้องอืดหนังตาก็หย่อน ลมพัดเย็นๆ เสียงคลื่นทะเล ผสานกับเสียงนกร้อง เป็นเสียงดนตรีขับกล่อมอย่างดี นักเผชิญโชควัยเยาว์ทั้งสาม ก็หลับผลอยไปอย่างมีความสุข ภายใต้อ้อมอ้อมริมชายหาด

เป็นการนอนหลับที่มีความสุขที่สุด เพราะไม่ต้องระวังภัย เหมือนครั้งก่อนๆ หลับไปนานเท่าไรก็ซึ้งเถอะ แต่เสียงดังก่อกแวกที่อยู่ข้างๆ ปลุกสังข์ให้รู้สึกตัว เด็กชายชาวเลคนหนึ่ง กำลังรื้อค้นกระเป๋าของพวกเขา สังข์ผลุดลุกขึ้นนั่ง เด็กคนนั้นผงะถอยห่างออกไป นิ่งงอแงๆ คูเชิงอยู่ ยังไม่ไป

ไหนด ลังค์ลุกขึ้นยืน เขาก็เซยิบถอยห่างออกไป
แอบซุ่ม อยู่ที่ข้างก้อนหินใหญ่อย่างรวดเร็ว

“คนอะไร ทำไมหลบไวจัง!” ลังค์ คิดในใจ

ลังค์ เอากระเป๋ารื้อขึ้นมาสำรวจดู ก็ไม่เห็นมี
อะไรหายไป พอโน้มตัวหันไปมอง เด็กนั้นก็โผล่
หน้าออกมาจากก้อนหิน

“ใครนะ?” ลังค์ ถามออกไปก่อน ถือว่าเป็น
การทักทาย

มีเสียงตะโกนต่ำไล่หลัง ของผู้หญิง ดังแว่วๆ
มาแต่ไกล “ไอ้เด็กชื้อชโมย! จะใช้งานหน่อย มันท
หายหัวไปไหนเนี่ยะ กลับมาไวไวเนะ ไอ้...”

“มาชโมยของหรือ?” ลังค์ ถามอีก

เด็กนั้น สันหัวปฏิเสธ และไม่พูดอะไร “เป็นใบ้
หรือ?” ลังค์ ถามไปงั้นๆ เขาก็สันหัวอีก
บรรยากาศ ความเป็นมิตร เริ่มปรากฏ เด็กน้อย
ชาวเล ค่อยๆ เดินออกมาจากก้อนหิน และยิ้มให้
นิดหนึ่ง ลังค์ ลังเกต เขาเป็นเด็กหน้าตาดี ตัวผอม
เล็กกว่าลังค์ ผมดำหยิกเด็กน้อย แต่ปล่อยยาวถึง
ไหล่ ไม่สวมเสื้อ เผยให้เห็นผิวดำแดง กลมกลืน
กับผ้านุ่งสีพื้นออกเท่าน้ำตาล บ่งบอกว่าเป็นเด็ก

ชาวทะเลโดยแท้ ประมาณอายุ ก็คงได้เดียวกับพวก
เขานั่นแหละ

“เราชื่อ สังข์ เธอชื่อ อะไร?”

“สาคร ... สุดสาคร” เขาแนะนำตัวเสร็จ ก็
เขยิบเข้ามาใกล้ๆ อีก

เลี้ยงคุยกัน ปลุกให้เคี้ยวกับโสนน้อยตีนขึ้น

“ใครนะ สังข์ ไซไซโมยรีเปล่า?” โสนน้อย ถาม

“ไม่หรอก เต็กแถวนี้” สังข์ แนะนำต่อ “นี่คือ
โสนน้อย แล้วยัง คนนั้น-”

“เคี้ยว เราชื่อ เคี้ยว”

“พวกเธอ มาจากไหน?” เต็กที่ชื่อ สุดสาคร
ถามบ้าง

“ไม่รู้ มันไกลมาก” สังข์ ตอบ

“แล้วมาทำอะไรกันที่นี่?”

สังข์ สายหัว “ก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“มาตามหาแม่” เคี้ยว บอกจุดประสงค์ที่แท้
“เราสามคน อยู่ที่หมู่บ้านแสงสุข ถูกโจรจับโยนลง
น้ำ ลอยไปไกลมาก ไม่รู้ว่าอยู่ที่ไหน มีคนแก่ใจดี
ชื่อเคนเลี้ยงเราไว้ ... เราอยู่กับเคนนานเท่าไรนะ

สังข์ ... สามปี ไช้สามปี แต่เราคิดถึงแม่ ก็ขอร้อง
ให้จากุและเพื่อนๆ เขาพามาส่ง แต่ระหว่างทาง
มันอันตรายมาก”

“คนที่พาเธอมา ไปอยู่ไหนล่ะ?” สุคตสาร
สงสัย

“ตายแล้ว” โสณน้อย บอกและทำหน้าที่
“พวกปีศาจมันฆ่าพวกเขา เขาตายเพื่อให้พวกเรา
รอด”

“ตายหมดทุกคนเลยเหรอ?” สุคตสารถาม
สังข์ เข็้อย โสณน้อย พยักหน้าพร้อมกัน

“แน่จริง”

บรรยากาศมิตรภาพ กำลังดำเนินไปด้วยดี ที่
มีเด็กชายชาวเลอีกคน วิ่งพรวดพรวดเข้ามา
ซัดจิ้งหะการสนทนา พร้อมเสียงก่นตำไล้หลัง
ของผู้หญิงคนเดิม ดังแว่วๆ มาแต่ไกล ก็เป็นคำ
เดิมๆ ประมาณว่า เป็นเด็กจอมเกเร ปลิ้นปล้อน
วันวันเอาแต่เล่น การงานไม่ทำ

เด็กชายคนที่สอง มีเค้าหน้าคล้ายกับเด็กสุค
ตสาร แต่ตัวอ้วนใหญ่และหนากว่า ถ้าเทียบกับ
สังข์แล้ว ดูตัวโตกว่าเยอะ ผิวดำแดงจัดจนดูดำ

ผมหยิกสั้น ลักษณะผิวนุ่มและไม่สวมเสื้อ
เหมือนกัน

“มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ก็เรานัดกันที่โน่นไม่ใช่
เหรอ อยู่ที่นี่ก็ถูกค่านะสิ” มาถึง ก็ต่อว่า สุกสาคร
โดยไม่ยั้ง แต่เมื่อเห็นอยู่กับเด็กคนอื่น เขาก็สะดุด
นึกหนึ่ง “อ้าว! แล้วนี่ใครกัน?”

“พวกเขามาได้” สุกสาคร อธิบาย “สังข์ นี่
คือ ลินสมุทร พี่ชายเราเอง”

“หลงทางมาเหรอ?” เขาทัก “แล้วอีกสองคน
ล่ะ?”

“เราชื่อ เข็้อย”

“เราชื่อ โสนน้อย”

“นี่สาคร ตั้งแต่เป็นพี่น้องกัน เพิ่งจะเรียกชื่อ
เต็มยศ เต็มคำก็วันนี้แหละ ที่จริงเรียกเรา สมุทร
เฉยๆ ก็ได้” เด็กที่ชื่อ ลินสมุทร แนะนำตัว แล้ว
ถามต่อ “พวกเขาเหมือนกันยังไง แล้วจะไปไหนกันต่อ
ล่ะ?”

“ยังไม่ได้คิด” สังข์ ตอบ

“พี่ก็อย่าถามมากสิ เรื่องมันยาว แค่นี้จะนอนที่ไหนก็ยังไม่รู้เลย” สุกสาคร พุดเหมือนรู้ใจ ลังซ์ และเพื่อนๆ

“เออ จริงสิ ริ้วจะให้ไปนอนที่ ...” ลินสมุทร สะดุดคำพุดเหมือนคิดบางอย่างออก

“พี่จะพาเขาไปที่นั่นหรอ” สุกสาคร แอบกระซิบที่ข้างหูพี่ชาย

“ที่ไหนกัน?” โสณน้อย ถามจริง ไม่ได้สอดรู้สอดเห็น

ลินสมุทร กับ สุกสาคร ทำท่าอึดอัดอยู่ครู่หนึ่ง แต่ในที่สุด

“ที่ที่เรานัดกันได้ มันเป็นที่ซ่อนของพวกเขา อยู่บนเกาะโน่น” สุกสาคร ชี้ไปยังเกาะเล็กๆ ที่อยู่ไม่ไกล “แต่พวกเขาต้องรับปากก่อนนะว่า ห้ามบอกใคร” เด็กทั้ง ๓ คน พยักหน้ารับคำ

ดูเหมือนว่า มิตรภาพใหม่ ของพวกเด็กๆ กระชับแน่นในเวลาอันรวดเร็ว หลังจากเก็บข้าวของสัมภาระ เด็กทั้ง ๕ คน ก็เดินคุยกันไป เล่นกันไปแบบไม่เร่งรีบ เพราะเป้าหมายที่จะไปมันชัดเจน ไม่เหมือนกับการเดินทางผจญภัย

“เธอ อยู่กับพ่อแม่หรือ?” สังข์ ถาม ลิน
สมุทร

“ไม่หรอก อยู่กับป้า พี่สาวของแม่ของสาคร
เค้า” ลินสมุทร เล่า

“อ้าว! ก็เธอบอกว่า เธอเป็นพี่น้องกัน” เค็ย
ซัก

“เรามีพ่อคนเดียวกัน แต่คนละแม่”

“แล้วพอกับแม่เธอไปไหน?” สังข์ ถาม ลิน
สมุทร นิ่งไปชั่วครู่ ไม่รู้ว่าจะเริ่มที่ตรงไหน ไม่มีใคร
ถามคำถามนี้มานานแล้ว ตั้งแต่พวกเขาเห็นหน้า
พอกับแม่ เมื่อหลายปีก่อน ทิ้งให้อยู่กับป้าตาม
ลำพัง

“พ่อเรา มีเรือสำเภาอยู่ลำหนึ่งปุยกให้” ลิน
สมุทร เล่า “แต่มันเล็กเกินไป พ่อเลยไปซื้อเรือ
ยนต์ บรรทุกสินค้าออกไปขายที่ไกลๆ ปีหนึ่งก็
กลับบ้านหนหนึ่ง ป้าเล่าว่าตอนที่เราอายุขวบหนึ่ง
พอกลับมา ก็ได้ถูกชายติดแม่อีกคน ยังแบเบาะอยู่
เลย พ่อบอกว่า แม่ของเขาถูกมรสุมพัดหายไป
ทะเล พ่อจึงพามาด้วย แม่ของเราส่งสารก็เลย
เลี้ยงไว้ ให้เป็นลูกอีกคน”

“โตมาก็เป็น เชนไซไหม?” โสนน้อยถามสุค
ศาคร แบบไม่ต้องการคำตอบ

“แล้วแม่ของเธอ รู้รึเปล่าว่า สุคศาคร ก็เป็น
ลูกของแม่อีกคนหนึ่ง?” ดังซี่ สงสัย

“ที่แรกแม่ไม่รู้ มารู้อีกตอนเราโตกันแล้ว”

เรื่องราวของดินสมุทร สร้างความรู้ลึกใกล้ชิด
สนิทสนม ให้กับพวกเด็กๆ อย่างรวดเร็ว
โดยเฉพาะโสนน้อย ซึ่งเป็นชีวิตที่คล้ายกัน
เหลือเกิน โสนน้อย ถามสุคศาครต่อ

“แม่เลี้ยง ยังรักเธออยู่รึเปล่า”

สุคศาคร พยักหน้า “แต่ตอนนี้ ไม่อยู่แล้ว
ตั้งแต่ออกเรือไปกับพ่อ พวกเขาก็ไม่กลับมาอีก
เลย”

“นานรึยัง?”

“สามปีแล้วมั้ง”

“ว้า! แย่จัง บ้าเธอใจดีหรือเปล่า?” เข็ดย
ถาม

ดินสมุทร กับ สุคศาคร ไม่สนใจกับคำถามนี้
ดังซี่ได้โอกาส จึงเบี่ยงเบนถามเรื่องอื่น

“เธอรู้จักหัวหน้าเฒ่า ชื่อพันตูไหม?”

“ใครกัน ไม่รู้จัก” สินสมุทร สายหน้า

สังข์ หยิบวัตถุนำทางแท่งทรงกลมปลายแยก
สามทาง ออกมาจากกระเป๋า ยื่นให้สินสมุทรกับ
สุดสาครดู “เคนบอกว่า ถ้าเจอหัวหน้าเฒ่าชื่อพันตู
ให้เอาสิ่งนี้ให้เขาดู เขาจะพาเราไปหาเพื่อนของ
เคน”

“มันคืออะไร?” สุดสาคร ถาม

“เราก็ไม่รู้ แต่เคนบอกว่า มันจะนำโชคมาให้”
สังข์ ถอนหายใจ เริ่มรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย “แต่ซึ่ง
มันเถอะ ถ้าหาหัวหน้าเฒ่าไม่เจอ มันก็เป็นแค่ของ
เล่น”

“ลองถาม คนเคยอยู่ที่นั่นมานานๆ เขาอาจจะ
รู้จักก็ได้ พวกเราเป็นเด็ก ไม่รู้หรอก” สินสมุทร
แนะนำทางเลือกที่ดี

“อ้อ! มีอยู่คนหนึ่ง” สุดสาคร นึกขึ้นได้ “อาจ
ช่วยเธอได้”

“อย่าบอกนะว่าเป็นตาเฒ่าทะเลนั่น” สิน
สมุทร นึกถึงชายชราผู้หนึ่ง ที่พวกเขาเคยเจอ มักไม่
ค่อยอยากยุ่งด้วย เขาอยู่คนเดียวบนเกาะเล็กๆ ที่

อยู่ติดกับชายฝั่ง อีกด้านหนึ่งท้ายสุดของหมู่บ้าน เขาอยู่ที่นั่นมานานก่อนที่พวกเขาจะเกิดเสียอีก ไม่มีใครไปยุ่งกับเขาหลายปีแล้ว และเขาก็ไม่รับแขก

“ชาวบ้านลือกันว่า แกเป็นบ้า นั่งเหม่อมอง ทะเลทั้งวัน ไม่พูดคุยกับใคร บางทีแกก็ออกเรือไป นั่งอยู่คนเดียวที่กลางทะเล ก็ไม่รู้เหมือนกันว่า แก เอาอะไรกิน”

“แต่แกก็ได้ปลามากินทุกวัน ชาวบ้านบางคน บอกว่า ตาเต๋ามีมนต์เรียกเนื้อเรียกปลาได้” สุก ใสคร เล่าเสริม

“ชักน่าสนใจ พาไปหาหน่อยได้ไหม?” สังกข์ ขอร้อง

เขาหยุดคิดอะไรบางอย่างในใจอยู่นาน ก็ เพราะตาเต๋อไม่รับแขกนี่แหละ คือปัญหาใหญ่ สำหรับสินสมุทร แต่ถ้าพวกเพื่อนๆ ต้องการ เขา ก็พร้อมจะสนอง และต้องลองดู

“พวกเธอแน่ใจนะ ว่าจะไป”

สังข์ พยักหน้า.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๖ ปริศนาเหม่าทะเล
กลับไปที เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>